

20 PRIČA ZA 20 GODINA

Priča broj 2

UDRUGA OSOBA S INVALIDITETOM
SISAČKO-MOSLAVAČKE ŽUPANIJE

MALA KUĆA ZA VELIKE PROMJENE

Mala kuća ustvari je velika kuća s prizemljem i jednim katom s preko 200 kvadrata stambene površine. Sukladno imenu, svi koji su nam prvi put dolazili u goste primijetili bi tu našu igru riječi i odnos u stvarnosti iako nam je danas i tako velika postala „mala“ obzirom na broj usluga i članova koji ju na tjednoj bazi posjećuju. Iskorišten je maksimalno prostor u Ulici Jelene Babić broj 18 u Petrinji kojeg je Udruga 2006. godine dobila na korištenje od Regionalnog ureda za izbje-

glice i prognanike u trajno vlasništvo, a danas je ona u vlasništvu Ministarstva državne imovine.

Prvotni naziv današnje Male kuće trebao je glasiti „Vesela kuća“. Bio je to prvi projekt kojim smo tražili prostor, a ime su mu dali roditelji djece s teškoćama u razvoju koji su tražili dovoljno veliki prostor za rad Udruge i usluge logopeda i igraonice. Prvi dolazak na adresu izazvao nam je šok. Gledajući danas unatrag nekako je Udrugu zadesila ista sud-

bina sa svim prostorima koje je Udruga zadnjih 20 godina dobivala na korištenje (Mala kuća, Soba čuda, Inkluzivna farma). Bili su to uvijek samo stari derutni i prazni zidovi, bez stolarije, nagriženi vlagom i puni raznoraznog smeća, prostori koji su služili kao odlagališta otpada okolnim susjedima, zaraslog okoliša, trava u prostoru, gljivice na zidovima... današnja Mala kuća bila je stambeni objekt koji je od Domovinskog rata zjapio ruševan i prazan.

I krenuli smo... sami! Članovi Udruge, volonteri, roditelji djece s TUR. Svatko je nekoga znao tko nam se pridružio, a bili smo zahvalni i donacijama i financijskim podrškama što kroz prijave na Natječaj, a što kroz tadašnje

najčešće lobiranje i povlačenje za rukav da bi dobili donaciju.

Uređenje Male kuće u fazama trajalo je punih šest godina ako gledamo prvu fazu uređenja prizemlja i konačnu postavljanje ograde na kat kuće. Napuštena i derutna kuća polako je dobivala svrhu i dušu zahvaljujući Uredu Programa Ujedinjenih naroda za razvoj (UNDP) u vanjsko i unutarnje uređenje kuće (stolarija, podovi, fasada, ograda, žbukanje, centralno grijanje...) uloženo je 170.000,00 kn. Ministarstvo zdravstva i socijalne skrbi opremilo je prostor Udruge vertikalno podiznom rampom – dizalom za osobe s invaliditetom i prilagodbom prostora osobama s invaliditetom u iznosu od 270.000,00 kn, te opremom za rad Udruge (osobno računalo, notebook, projektor, projektno platno, protuprovalni sustav, alarmni sustav, verboton za rad logopeda i sl. u iznosu od 54.000,00 kn). Igralište je opremljeno zahvaljujući tvrtkama Lidl Hrvatska, Erste & Steiermärkische bank, te Veleposlanstvu Savezne Republike Njemačke u iznosu od 117.575,89 kn, a sponzorstvom INE u 2012. godini uređena je vanjska balkonska ograda kuće (25.000,00 kn). Krajem 2012. godine, financiranjem Fonda za energetske učinkovitost ugrađeno je i centralno grijanje na

na pelete (44.709,00 kn). Bile su to najveće i najznačajnije donacije, ali svakako treba ovom prigodom zahvaliti i svim tvrtkama i pojedincima koji su uplaćivali manje iznose, darovali svoje znanje u građevinskim radovima, opremu za uređenje, na kraju i svoje slobodno vrijeme, kao i brojni volonteri i prijatelji Udruge, roditelji i članovi obitelji naših članova. Od srca svima hvala!

Od 2013. do potresa uglavnom smo ju održavali bez većih investicija, a nakon potresa u kojem je kuća dobila zelenu naljepnicu i ostala nam je jedini preostali prostor za nastavak rada Udruge. Dobila je novu ogradu, obzirom da je stara betonska stradala u prosincu 2020. godine i predstavljala je opasnost za bezbrižan dolazak djece s TUR na terapije u Malu kuću.

Kako se Mala kuća gradila u fazama, tako smo i postepeno, dobivajući uređene prostore za rad, širili i aktivnosti Udruge. Krenuli

smo s uslugama logopeda i igraonicama, te druženjima i sportsko-rekreativnim aktivnostima te kreativnim radionicama za odrasle

LOGOPED - PRVA STRUČNA USLUGA U UDRUZI

Prvi zaposleni stručnjak u Udruzi bila je Natalija Vidović Šeremet, kojoj je Udruga bila prvo radno mjesto nakon što je završila Edukacijsko – rehabilitacijski fakultet, smjer logopedija. Natalija je ostala s nama punih 6 godina, a danas ju većina naših članova susreće prilikom dolaska u logopedsku ambulantu Opće bolnice „Dr. Ivo Pedišić“ Sisak. „Moj profesionalni rad započeo je u malom

prostoru u Gajevoj ulici u kojem je Udruga tada održavala sve aktivnosti pa se tamo provodila i logopedska terapija s malim i velikim članovima Udruge. Nakon uređenja prostora Male kuće rad smo nastavili u tom divnom, svijetlom i velikom prostoru i postalo je moguće malo – pomalo izgraditi tim stručnjaka za rad s djecom s teškoćama u razvoju - bili su to moji prvi suradnici. Projektni tim ulagao je velik trud kako bi nam osigurao potrebnu opremu i edukacije za rad, a mi smo nastojali činiti najbolje što smo mogli u svom radu.

Rad u Udruzi bio mi je lijep, raznolik, a ponekad i zahtjevan. Odnos s djecom s kojom sam radila i njihovim roditeljima bio je neposredan – nastojala sam im pružiti podršku u njihovim nastojanjima i brojnim izazovima s kojima su se susretali (i još uvijek se susreću), a u nekim trenutcima i oni su meni pružali podršku.“ – prisjeća se Natalija i dodaje: „Imam sreću što sam imala priliku započeti svoj profesionalni rad upravo tamo jer sam, uz vrijedno profesionalno znanje i iskustvo, stekla i osobno iskustvo što zaista nigdje drugdje ne bi bilo moguće. Ponosna sam na tim iz Male kuće koji je i tijekom narednih

godina, iako ja više nisam dio njihova tima, nastavio svoju priču i unaprijedio je i to u više područja, a to je moguće jedino kontinuiranim kvalitetnim radom.“ – prisjetila se Natalija s kojom i danas rado surađujemo vezano uz komunikaciju i praćenje napretka naših članova koji joj dolaze na logopedsku terapiju.

Poslije logopeda uveli smo radnu terapiju, zaposlili prve pomoćnike u nastavi, a kako se broj upisane djece s teškoćama u razvoju povećavao i Udruga je bila primorana zapošljavati veći broj istih stručnjaka. Bili su to prvo radni terapeuti. U Maloj kući uspostavili smo i prvi kabinet fizioterapije, a jedni smo od prvih u županiji koji smo počeli s posebnim programima predškole kako bi što bolje djecu s TUR pripremili za ulazak u obrazovni sustav te im prilikom početka obrazovanja ponudili i pomoć u učenju. Uvijek su nas potreba naših članova tjerale da budemo bolji i inovativniji. Partnerstvo na prvom EU projektu u Udruzi s Hrvatskim savezom udruga dječje i cerebralne paralize omogućili nam je zapošljavanje fizioterapeuta, ali i edukacijskog rehabilitatora koji je imao patronažni oblik rada u domovima nekolicine najmlađih članova u Petrinji i Sisku.

U naš stručni tim svih proteklih godina ulagali smo, kroz projektne prijave, u jačanje njihovih osobnih kompetencija i dodatna usavršavanja. Tako smo dobili i prve terapeutkinje senzorne integracije, terapeute koji su u radnoj terapiji koristile asistivnu tehnologiju i potpomognutu komunikaciju koju smo također prvi od udruga u županiji počeli koris-

titi Masgutovu terapiju, učili smo roditelje koristiti PECS komunikaciju, uveli smo komunikacijske knjige individualno prilagođene svakom članu koji ih je trebao... Odraslim članovima i roditeljima djece naše Udruge cijelo vrijeme pružali smo neophodnu psihosocijalnu podršku. Okupljali smo se povremeno na druženjima, kreativnim radionicama, grupama psihosocijalne podrške a dosta dug niz godina imali smo i običaj proslave rođendana u igraonicama zadnjeg tjedna u mjesecu za sve koji su bili rođeni u njemu. Članovi stručnog tima koji danas nisu više zaposlenici Udruge, uz Nataliju, su bili i Adrijana Krmepotić (predškola i pomoć u učenju), Selma Buljubašić (predškola i pomoć u učenju), Luana Berendika (fizioterapija i terapija senzorne integracije), Ivana Rakas (predškola i pomoć u učenju), (Ana Prša Kovačević (predškola i pomoć u učenju), Lucija Damjanović (fizioterapija), Ana Majić (patronaža edukacijskog rehabilitatora), Jasmina Mekanović (radna terapija), Maja Jurišić (predškola i pomoć u učenju, Inkluzivna farma). Nadamo se da im je iskustvo rada u Maloj kući doprinijelo u daljnjem profesionalnom razvoju i hvala im za njihov doprinos.

ŠTO ČLANOVIMA ZNAČI MALA KUĆA!?

Obitelj Šakić – Babić članovi su Udruge gotovo od samih njenih samih početaka do danas. Imamo ih troje iz obitelji u članstvu. Majka Helena i sin Toni članovi su od 2007., a kćer Borna od 2009. godine. Helena, i sama osoba s invaliditetom, koja je prije 19 godina pobijedila bolest koja ju je prikovala za krevet i primorala ju iznova učiti hodati i go-

voriti, trebala je pomoć za sebe, a posebno za sina Tonija koji je dobivši već tada dijagnozu autizma trebao sustavnu rehabilitaciju i pomoć. Borna je također rođena kao neuro-rizično dijete te je njihov otac, obzirom na Heleninu bolest, tada s djecom redovno odlazio na Goljak. Zaposlenje logopetkinje Natalije u Maloj kući bio im je spas u pravo vrijeme jer tada je već bilo teško doći na red preko uputnice za uslugu logopeda. Uz logopeda, uskoro je Toni krenuo među prvima i na radnu terapiju. Natali mu je bila prva radna terapeutkinja, a Toni još uvijek i danas, ako se oslobodi koji termin, rado dođe na terapiju u Malu kuću. Osim terapija Toni je jako volio igraonice i proslave rođendana, prisjeća se Helena i dodaje. „Borna je trebala manji opseg pomoći i najčešće je ona bila u vidu pomoći u učenju sa zaposlenim učiteljicama u Maloj kući. Veselile smo se i razgovaraonicama Daše Poredoš Lavor tako da će Borna zasigurno i krenuti njenim stopama pri izboru fakulteta“ – ponosno nam je rekla Helena.

Zbog Tonija danas je iznimno zahvalna i na Inkluzivnoj farmi u Hrastovici. „Čim mu spomenem odlazak u Hrastovicu Toni je oduševljen jer tamo ima osjećaj zajedništva i prihva-

ćanja. Nema razlike među prijateljima, svatko ima svoje dužnosti i sve im je prilagođeno.“ - zahvalno završava Helena.

Alenka Berendika - Gotovo od samih početaka do danas u Malu kuću dolazi i Dean Berendika. Njegova majka Alenka zadovoljna je što smo pružatelji usluga i podrške ne samo njenom sinu s višestrukim teškoćama, već i drugoj djeci s TUR i roditeljima. „Uključeni smo bili sve protekle godine, od 2007. do danas, u gotove sve usluge koje je nudila Mala kuća, a danas Deko sa svojih 27 godina i dalje dolazi na radnu terapiju koja nam uvelike olakšava svakodnevni život i primjetno bolje usvajanje vještina koje su nam bile izazov. Kao roditelj djeteta s TUR mogu reći da bez pomoći Male kuće i Udruge ne bi ostvarili određene ciljeve i veselimo se svakom sljedećem susretu.“- zahvalno ističe Alenka i dodaje: „Osim terapijskih usluga, meni je velika pomoć bila i psihosocijalna podrška koju sam

u Udruzi dobivala za svoje osnaživanje i mentalnu potporu. To mi je dalo snagu za dalje i sve postavljene nam izazove kroz njegovo odrastanje.

Danas imamo pomoć u kući, odnosno uključeni smo u program osobne asistencije koja nam olakšava svakodnevni život i pruža podršku svaki dan.“ Alenka Berendika, uz majčinstvo, volonterski obnaša funkciju predsjednice u prijateljskoj nam Udruzi KAS u Sisku, a u Udruzi osoba s i invaliditetom Sisačko-moslavačke županije dugi niz godina aktivni je član Skupštine gdje volonterski podržava i pruža potporu svim inicijativama i razvoju Udruge.

Ida Radovčić - Osjećaj važnosti, svrhe i kvalitete našeg rada poseban je kada nam u Udruhu dođe dijete koje je kod nas prohodalo te smo imali tu privilegiju gledati njegov očiti napredak i razvoj sve do ulaska u školske klupe. Jedna od njih je Ika Grdić Radovčić. Ika još nije napunila niti dvije godine kada ju je mama Ida upisala u našu Udruhu. U pravo vrijeme! Upravo zahvaljujući fizioterapeutskoj podršci u našoj Udruzi i radnoj terapiji Ika je napravila svoje prve korake. Bilo je to vrijeme kada je Udruha kao partner provodila svoj prvi projekt iz EU fondova koji nam je, zahvaljujući HSUCDP, omogućio zapošljavanje edukacijskog rehabilitatora u patronaži te su Ika i svi članovi obitelji u svom domu dobivali dva dana u tjednu veliku pomoć i podršku. Kasnije je Ika krenula u Sobu čuda na terapiju senzorne integracije, a onda i u program predškole. „Zahvaljujući ovako sveobuhvatnoj intervenciji rane razvojne podrške od prvih koraka do ulaska u školu, Ika bez

nas prati nastavu i zato vam hvala od srca“ – zahvalno nam je poručila majka Ida.

Iskreno se nadamo da bi slične utiske dobili od svih roditelja naše Male kuće, a neke ćemo i objaviti kroz sljedeće priče u 2023. godini.

Slobodno naravno u komentar kada pročitate ovaj članak stavite svoj doživljaj našeg rada i koliko vam koristi ili nam svoju priču pošaljite na e-mail: info@uosismz.hr pa ćemo ju objaviti.

MALA KUĆA DANAS

Mala kuća Udruge osoba s invaliditetom Sisačko-moslavačke županije u Petrinji, u ulici Jelene Babić 18, iz katastrofalnog potresa u

prosincu 2020. godine izašla je tek s neznatnim unutarnjim oštećenjima, par rastresenih crijepova te je pregledom statičara u siječnju 2021. godine dobila zelenu naljepnicu i samim tim mogli smo nastaviti radom. Najveća oštećenja doživjela je betonska ograda oko Male kuće koju smo zahvaljujući izdašnoj donaciji dm Hrvatska zamijenili i osigurali time siguran dolazak svim korisnicima usluga. Udruzi je nakon potresa Mala kuća preostala jedini prostor za rad i pružanje terapijskih usluga, obzirom da nam je Soba čuda u Sisku pretrpjela velika oštećenja i upravo se u vrijeme pisanja ove priče ruši i ostaju nam tek uspomene. Maksimalno smo iskoristili sve raspoložive prostorije te od 2021. godine, zadržali sve usluge i sva radna mjesta, a zahvaljujući brojnim donatorima među kojima posebno UNICEF Hrvatska, nastavljamo pružanje rane razvojne i psihosocijalne podrške. Samo u 2022. godini pružili smo ukupno 5 520 terapijskih usluga za djecu i mlade s teškoćama u razvoju i invaliditetom. Zbroj je to 2 888 održanih radnih terapija, 1788 terapija senzorne integracije, 844 fizioterapije za ukupno 105 korisnika (28 djevojčica i 77 dječaka) od kojih je 64 bilo mlađe od 7 godina. Osluškujući potrebe i nedostatak usluga u zajednici pred kraj prošle godine krenuli smo prvi u našoj županiji i provedbom neurofeedback terapije. Kako bi zadovoljili sve potrebe stručni tim Udruge (koje ćemo predstaviti u jednoj posebnoj priči) čine četiri radne terapeutkinje Natali, Veronika, Jasmina i Marta, fizioterapeut Luka senzorni terapeuti Dino i Jelena i učiteljica Marija, a radno vrijeme nam je od 7,30 do 20 sati.

Kvalitetu rada i intervencije za djecu s teško- Završit ćemo kako smo i počeli. Gledajući sve ćama u razvoju prepoznalo je i nadležno ovo napisano zaista je naša Mala ustvari da- nam Ministarstvo rada, mirovinskoga susta- nas Velika kuća te nam je u punom smislu va, obitelji i socijalne politike s kojim smo riječi postala „mala“ za sve ono što smo si prošle godine potpisali dugo očekivani Ugo- još zadali u viziji i misiji razvoja naše Udruge. vor o pružanju socijalnih usluga kojim je o- „Ništa ne može zamijeniti upornost! dobreno 207 mjesečnih terapijskih podrški u Niti talent, niti genijalnost, niti obrazovanje. 2022. o trošku države, te od ove pa do 2025. Upornost i odlučnost su moć!“ godine 257 terapija mjesečno. Iako nije pot- Zato... idemo dalje ... gradimo dalje ...!!! puna, djelomična je to financijska ušteda za skoro 80 članova Udruge koji dolaze na tera- pijske u Malu kuću.